

ΟΙ ΒΑΣΙΛΙΑΔΕΣ
ΤΗΣ ΑΜΑΡΤΙΑΣ

ΒΙΒΛΙΟ 6

ANA HUANG

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ ΤΗΣ ΜΠΙΕΣΤ ΣΕΛΕΡ ΣΕΙΡΑΣ TWISTED

Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ
ΤΗΣ
ΛΑΙΜΑΡΤΙΑΣ

ΚΑΛΙΔΑΡΙΣΜΟΣ

Playlist

- “We Can’t Be Friends (Wait for Your Love)” | Ariana Grande
- “When Did You Get Hot?” | Sabrina Carpenter
- “The Walls” | Chase Atlantic
- “Tennessee Whiskey” | Austin Giorgio
- “Lose Face” | Daniel Di Angelo
- “Haunted” | Beyoncé
- “Strawberries & Cigarettes” | Troye Sivan
- “Bad Habits” | Ed Sheeran
- “Self Control” | Bebe Rexha
- “Moonlight” | Kali Uchis
- “The Best I Ever Had” | Limi
- “Always Been You” | Chris Grey
- “Dancing in the Kitchen” | LANY
- “Maula Mere Maula” | Roop Kumar Rathod

Προειδοποίηση γεγνησμένου

Αυτό το μυθιστόρημα περιλαμβάνει τολμηρό λεξιλόγιο, ερωτικές σκηνές και θίγει θέματα που ίσως θεωρηθούν ευαίσθητα από κάποιους αναγνώστες και αναγνώστριες.

Για μια αναλυτική περιγραφή (στα αγγλικά), σαρώστε το QR code που ακολουθεί:

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

Μάγια

«ΤΗ ΓΑΜΗΣΑΜΕ. ΤΟ ΚΑΤΑΛΑΒΑΙΝΕΙΣ; ΤΗ ΓΑΜΗΣΑΜΕ. ΚΑΙ ΔΕΝ τη γαμήσαμε με την καλή έννοια. Όχι. Τη γαμήσαμε χωρίς λιπαντικό και σε φάση “κλείνω τα μάτια και προσπαθώ να σκεφτώ κάτι άλλο”».

«Αυτό κάνεις όταν το σεξ είναι χάλια; Δεν μου φαίνεται πολύ καλή στρατηγική».

«Μάγια», είπε ο Έζρα με απόγνωση. «Σε παρακαλώ. Έχουμε πρόβλημα».

«Το γνωρίζω πολύ καλά». Στερέωσα το κινητό ανάμεσα στο αυτί και στον ώμο μου και έπιασα το μπουκαλάκι από το πάνω ράφι του ντουλαπιού όπου οι γονείς μου φυλούσαν τα φάρμακα. «Πρώτον, μη μιλάς άλλο για λιπαντικά ή για την απουσία τους. Δεύτερον, προσπάθησε να ηρεμήσεις. Έχω ένα σχέδιο».

«Ουφ. Πάλι καλά». Ξεφύσησε ανακουφισμένος. «Για πες».

«Αποσύρουμε όλα τα ζυμαρικά από τα ράφια. Ετοιμάζουμε ένα δελτίο Τύπου, που θα σταλεί μέσα στο επόμενο δίωρο. Όσο πιο γρήγορα, τόσο το καλύτερο».

«Όλα τα ζυμαρικά;» ψέλλισε ο Έζρα. «Μα το πρόβλημα έχει εντοπιστεί μόνο στα λαζάνια. Αν αποσύρουμε όλα τα ζυμαρικά, η οικονομική ζημία θα είναι...»

«Και πάλι, θα είναι μικρότερη από τη μακροπρόθεσμη ζημία αν τα διατηρήσουμε στα ράφια. Δεν έχουμε εντοπίσει από πού ξεκίνησε το πρόβλημα, αλλά όλα τα κατεψυγμένα ζυμαρικά προέρχονται από το ίδιο εργοστάσιο. Το τελευταίο πράγμα που θέλουμε είναι να αποσύρουμε τα λαζάνια και μετά να προκύψουν προβλήματα σε *άλλα* προϊόντα. Έχει να κάνει με την εμπιστοσύνη των καταναλωτών και την ασφάλειά τους, όχι με τα χρήματα».

Ως CBO, δηλαδή διευθύντρια διαχείρισης επωνυμίας της εταιρείας Singh Foods, προτεραιότητά μου ήταν να προστατεύω το όνομα της εταιρείας. Αυτό συμπεριλάμβανε την επικοινωνιακή διαχείριση κρίσεων – και ο εντοπισμός λιστέριας στο πιο δημοφιλές προϊόν μας μπορούσε σίγουρα να θεωρηθεί *κρίση*.

«Εντάξει». Ο Έζρα ξερόβηξε. «Πες πως έγινε. Θα ετοιμάσω το κείμενο για το δελτίο Τύπου μέσα στην επόμενη ώρα».

Με εξαίρεση τις ενίοτε ανάρμοστες περιγραφές και τα μελοδραματικά ξεσπάσματα, ο Έζρα ήταν πολύ καλός στη δουλειά του ως διευθυντής επικοινωνίας, γι' αυτό και δεν χρειάστηκε να πούμε κάτι άλλο προτού κλείσουμε.

Κράτησα σφιχτά το μπουκαλάκι που «δανείστηκα» από τους γονείς μου και βγήκα από το μπάνιο τους. Παρά τις άνετες διαβεβαιώσεις μου στο τηλέφωνο, η καρδιά μου χτυπούσε λες κι είχα τρέξει μαραθώνιο.

Ο Έζρα είχε δίκιο. Ήταν *πολλά* τα προϊόντα που έπρεπε να αποσυρθούν, αλλά όταν παρουσιάστηκε το τρίτο κρούσμα,

έπεισα τον CEO πως ήταν η πιο σωστή κίνηση. Η επαγγελματική μου φήμη –και πιθανώς η θέση μου– εξαρτιόταν από αυτή την επιλογή.

Αν τελικά αποδεικνυόταν ότι το πρόβλημα περιοριζόταν στα λαζάνια και οι μετοχές μας δεν ανέβαιναν μετά την κυκλοφορία του δελτίου Τύπου...

Η καρδιά μου άρχισε να χτυπάει ακόμα πιο γρήγορα.

Όχι. Είχα πάρει τη σωστή απόφαση. Δεν μπορούσα να ρισκάρω την υγεία περισσότερων ανθρώπων για να διαφυλάξω τα έσοδα της εταιρείας.

Κάτι δεν μου πήγαινε καλά στην υπόθεση της λιστέριας, αλλά δεν μπορούσα να προσδιορίσω τι ακριβώς, οπότε προσπάθησα να μην το σκέφτομαι για την ώρα.

Ένα πράγμα μόνο έμενε να κάνω ακόμα απόψε. Δεν σχετιζόταν με τη δουλειά και θα αποτελούσε τον τέλειο περισπασμό για να κλείσει κάπως όμορφα μια κατά τα άλλα φριχτή μέρα.

Κατέβηκα τις σκάλες τρέχοντας και κόντευα να φτάσω στην κουζίνα όταν με σταμάτησε μια γνώριμη φυσιογνωμία. Ακούμπησε τα χέρια της στους γοφούς της και με κάρφωσε μ' ένα βλέμμα γεμάτο καχυποψία.

Γαμώτο.

Έκρυψα γρήγορα το μπουκαλάκι πίσω απ' την πλάτη μου και χαμογέλασα όσο πιο αθώα μπορούσα. «Γεια σου, Ντία».

Η Ντία ήταν η οικονόμος του σπιτιού μας. Στην ουσία αυτή με είχε μεγαλώσει, όπως και τις αδελφές μου, κι αυτό σήμαινε ότι μας ήξερε απέξω κι ανακατωτά.

«Δώσ' το σ' εμένα, μισ Μάγια». Άπλωσε το χέρι της με βλοσυρό ύφος.

«Ποιο πράγμα;»

«Μη μου παριστάνεις την ανήξερη. Η σημερινή περίσταση είναι πολύ σημαντική για τον κύριο και την κυρία Σινγκ,

και δεν θα σου επιτρέψω να τη χαλάσεις με μια ανόητη φάρσα εις βάρος αυτού του παιδιού.

Προσπάθησα να μη μορφάσω όταν είπε «αυτού του παιδιού».

«Δεν είχα σκοπό να κάνω φάρσα σε κανέναν, ούτε καν σε αυτόν». Ακούμπησα το ελεύθερο χέρι μου στην καρδιά μου. «Είμαι υψηλόβαθμο στέλεχος σε μια εταιρεία της λίστας Fortune 500. Δες να έχω χρόνο να κάνω φάρσες στους καλεσμένους μας;»

Η Ντία σήκωσε το φρύδι. Το χέρι της ήταν ακόμα απλωμένο προς το μέρος μου και δεν είπε λέξη.

Γαμώτο. Πάει το σχέδιό μου.

Εμφάνισα απρόθυμα το χέρι που ήταν πίσω από την πλάτη μου και άφησα το καθαρτικό στο χέρι της.

«Τς, τς, τς», έκανε όλο αποδοκιμασία.

«Δεν θα πέθαινε κιόλας», είπα απολογητικά. «Είναι το ελαφρύ. Αλλά νομίζω ότι δεν θα ξαναρχόταν εύκολα στο σπίτι μας για δείπνο».

Παρά τα φορτωμένα προγράμματά μας, με την οικογένειά μου συναντιόμασταν για δείπνο στην έπαυλη των γονιών μου στο Γουέστσεστερ τουλάχιστον δύο φορές τον μήνα. Θεωρούσαν πολύ σημαντικές τις παραδόσεις και φρόντιζαν να τις τηρούμε. Συνήθως τα περίμενα πώς και πώς αυτά τα δείπνα... εκτός αν συμπεριλαμβανόταν κι *εκείνος* στους καλεσμένους.

«Αν σκεφτείς πόσο πίσω πάει η φιλία των οικογενειών σας, πολύ αμφιβάλλω». Η Ντία μού έκανε νόημα να ανέβω πάλι πάνω. «Γρήγορα. Η ώρα του δείπνου πλησιάζει και η μητέρα σου θα πάθει καρδιακή προσβολή αν εμφανιστείς με αυτά τα ρούχα».

Δεν είχε νόημα να φέρω αντίρρηση.

«Κι εγώ χάρηκα που σε είδα!» της φώναξα ανεβαίνοντας τις σκάλες. «Κάποια στιγμή πρέπει επιτέλους να με αφήσεις να διασκεδάσω λιγάκι!»

«Ναι, καλά!» αντιγύρισε, αλλά κατάλαβα ότι χαμογελούσε.

Η αδρεναλίνη από το συναπάντημά μου με την Ντία μειώθηκε όταν έφτασα στο δωμάτιό μου. Ήταν δύσκολο να βάλω φρένο στο άγχος μου όταν δεν είχα κάποιον άλλο για περισπασμό, οπότε κατευθύνθηκα ασυναίσθητα προς τις προμήθειές μου σε γλυκά στο συρτάρι του κομοδίνου μου.

Είχα τοακίσει τα αγαπημένα μου σοκολατάκια μόλις έμαθα για το πρώτο κρούσμα της λιστέριας, νωρίτερα μέσα στη μέρα, οπότε τώρα συμβιβάστηκα με κάτι μακρόστενα ζελεδάκια. Έχωσα ένα στο στόμα μου.

Όλα καλά. Όλα καλά θα πάνε. Απλώς κρατούσα στα χέρια μου τη φήμη της οικογενειακής μας επιχείρησης και διακυβεύονταν δεκάδες εκατομμύρια δολάρια.

Αν τα έκανα θάλασσα, θα γινόμουν περίγελος. Οι καθηγητές στις σχολές διοίκησης επιχειρήσεων θα χρησιμοποιούσαν το όνομά μου για να εξηγήσουν τι *δεν έπρεπε* να κάνεις. Δεν θα είχαν καμία σημασία τα προηγούμενα επιτεύγματά μου· όλοι θα ασχολούνταν με την αποτυχία μου.

Σιγά το πράγμα.

Παρηγορήθηκα με άλλο ένα ζελεδάκι και κοίταξα το κινητό μου. Καμία ειδοποίηση για νέες ειδήσεις με τις λέξεις «Singh Foods».

Ωραία. Άφησα τη διπλή δόση ζάχαρης να με ηρεμήσει λίγο. Στην προκειμένη περίπτωση η απουσία ειδήσεων ήταν καλό πράγμα.

Ησυχία, τάξη και ασφάλεια.

Έβγαλα το τζιν και το μπλουζάκι μου και έβαλα ένα μεταξωτό φόρεμα επαναλαμβάνοντας το μάντρα. Όσοι να χτενιστώ και να βαφτώ, οι παλμοί μου είχαν επανέλθει σε σχεδόν φυσιολογικά επίπεδα. Απέμενε μία ώρα ως το δείπνο, οπότε βγήκα από το δωμάτιό μου και κατέβηκα στο λιακωτό από την πίσω σκάλα.

Ο ηλιόλουστος χώρος, που περιβαλλόταν από τζαμαρία, ήταν ο αγαπημένος μου σε ολόκληρη την έπαυλη. Όταν ήμουν έφηβη, περνούσα ώρες εδώ διαβάζοντας, κάνοντας τα μαθήματά μου και ονειροπολώντας. Ήταν πάντα άδειο, εκτός κι αν ερχόταν κάποιος να το καθαρίσει, οπότε ήταν το τέλειο μέρος.

Βούλιαξα στα μαξιλάρια του καναπέ από ρατάν και κοίταξα πάλι το κινητό μου. Είχα ένα νέο μέιλ από τον Έζρα. Ήταν το δελτίο Τύπου που είχε ετοιμάσει.

Το διάβασα και του έστειλα τις παρατηρήσεις μου. Ήταν ελάχιστες· ο Έζρα το είχε γράψει τέλεια.

Ένωσα ένα σφίξιμο στο στομάχι καθώς χάζευα τον περιποιημένο κήπο έξω από τα παράθυρα. Δεν περίμενα να περάσω έτσι το τελευταίο Σαββατοκύριακο πριν από την Ημέρα Εργασίας. Ήθελα να είμαι με τους φίλους μου, όχι να διαχειρίζομαι μια κρίση στη δουλειά λίγο πριν συναντήσω για δείπνο έναν από τους ανθρώπους που σχαινόμενουν περισσότερο σε αυτόν τον κόσμο.

Μερικές φορές αναρωτιόμουν τι θα συνέβαινε αν απλώς... έφευγα. Τέρμα το άγχος, τέρμα οι άυπνες νύχτες, τέρμα η προσπάθεια να φτάσω με νύχια και με δόντια σε έναν απροσδιόριστο προορισμό.

Η προοπτική ήταν δελεαστική, αλλά η σκέψη να τα παρατήσω με ενοχλούσε με έναν τελείως διαφορετικό τρόπο. Δεν ήξερα τι ακριβώς προσπαθούσα να καταφέρω, αλλά ήξερα ότι έπρεπε να πετύχω περισσότερα, να *γίνω* κάτι καλύτερο. Αν έμενα στάσιμη, οι άλλοι θα με προσπερνούσαν· κι αυτό ήταν ανεπίτρεπτο.

Ο Έζρα μού έστειλε το διορθωμένο κείμενο σε χρόνο ρεκόρ. Το διάβασα δύο φορές και μετά έστειλα την κρίσιμη απάντηση.

Εγκρίνεται.

Άφησα στην άκρη το κινητό μου και άρχισα να κουνάω νευρικά το πόδι μου. Χριστέ μου, πόσο θα ήθελα τώρα λίγη σοκολάτα. Μήπως...

«Κρύβεσαι στο ίδιο σου το σπίτι; Αυτό είναι λίγο θλιβερό, Σαλ».

Το πόδι μου κοκάλωσε και σφίχτηκα ολόκληρη.

Λίγα ήταν τα πράγματα που μπορούσαν να με κάνουν να μπω ακαριαία σε λειτουργία συναγερμού· και αυτή η βαθιά, βαριεστημένη φωνή ήταν ένα από αυτά.

Δεν χρειάστηκε να γυρίσω για να δω ποιος είχε έρθει.

Κατά φωνή κι ο διάβολος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 2

Μάγια

ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΗΝ ΠΟΠ ΚΟΥΛΤΟΥΡΑ, Ο ΔΙΑΒΟΛΟΣ ΗΤΑΝ ΕΝΑ απαίσιο πλάσμα, με γαμπιά νύχια, κόκκινο δέρμα και κέρατα, που έκαναν προφανή την κακία του.

Η ποπ κουλτούρα έκανε λάθος.

Στην πραγματικότητα ο διάβολος ήταν ψηλός και όμορφος, με τέλεια δόντια κι ένα μόνιμο μαύρισμα που τον έκανε να δείχνει λες κι είχε μόλις επιστρέψει από διακοπές στις παραλίες της νότιας Γαλλίας. Τα κέρατά του ήταν κρυμμένα πίσω από πλούσια, επιμελώς ατημέλητα καστανά μαλλιά, και οι χαλαρές, όλο αυτοπεποίθηση κινήσεις του έδειχναν άνθρωπο που του είχαν έρθει όλα εύκολα στη ζωή.

Αν δεν είχες μεγαλώσει μαζί του (όπως εγώ) ή δεν είχες υποστεί τις ατελείωτες, έξυπνα συγκαλυμμένες ειρωνείες του (όπως επίσης εγώ), μπορεί να σε ξεγελούσε και να τον περνούσες για άγγελο αντί για μετεμψύχωση του σατανά.

Ευτυχώς εγώ δεν είχα πέσει στην παγίδα του.

Δυστυχώς ήμουν η μόνη.

Ο διάβολος, αλλιώς γνωστός και ως Σεμπασιάν Λοράν, ήταν γερμένος στον τοίχο και με κοιτούσε με το αυτάρεσκο μειδίαμα που επιστράτευε μονάχα όταν ήμασταν οι δυο μας.

Παραήταν έξυπνος για να το βγάλει στη φόρα μπροστά σε άλλους. Όλοι έβλεπαν «το καλό παιδί», αλλά εγώ τον είχα πάρει χαμπάρι από τότε που ήμασταν τριών, όταν μου είχε βάλει επίτηδες τρικλοποδιά ενώ παίζαμε κυνηγητό, προκειμένου να κερδίσει εκείνος το γλύκισμα-έπαθλο.

Ήταν η πρώτη και τελευταία φορά που έκλαψα για κάποιο αγόρι.

«Κρυβόμουν από σένα». Αγνόησα το παρατσούκλι που σιχαινόμουν –*Σαλ*– και του χαμογέλασα ειρωνικά. «Δεν ήθελα να μου κοπεί η όρεξη πριν από το δείπνο».

«Είναι τρόπος αυτός να φέρεσαι σε έναν παλιό φίλο; Τς, τς, τς. Δεν είναι ν' απορεί κανείς που η εταιρεία σας έχει προβλήματα».

Έσφιξα τα δόντια. Αναμενόμενο να αναφέρει το θέμα με την *πρώτη ευκαιρία*. «Δεν είμαστε φίλοι· κι αυτό δεν έχει καμία σχέση με τη δουλειά».

«Άσπονδοι φίλοι ίσως;» Ο Σεμπασιάν τεντώθηκε και γλίστρησε προς το μέρος μου. Οι κινήσεις του ήταν άνετες και κομψές, λες και κατανάλωνε λιγότερη ενέργεια από τους υπόλοιπους ανθρώπους.

Θρονιάστηκε στον καναπέ απέναντί μου, αγνοώντας το ξεκάθαρο μήνυμα που περνούσε το ύφος μου: «Δεν πας να πέσεις σε μια λίμνη με σαρκοφάγα πιράνχας καλύτερα».

Μερικοί άνθρωποι δεν πίνουν τα υπονοούμενα.

«Ούτε αυτό είμαστε», είπα ψυχρά. «Οι άσπονδοι φίλοι και πάλι είναι *φίλοι*».

«Λέγε ό,τι θες, πάντως σε ξέρω καλύτερα από τους περισσότερους “φίλους”», είπε και χαμογέλασε με νόημα. «Πόσα γλυκά έχεις καταβροχθίσει λόγω άγχους απ’ τη στιγμή που έγινε γνωστό το πρώτο κρούσμα;»

Τον άτιμο.

«Κανένα», είπα με άνεση. «Την έχω κόψει αυτή τη συνήθεια».

Τα μάτια του καρφώθηκαν στα δικά μου. Ήταν κεχριμπάρνια με χρυσαφένιες νότες. Στο φως της δύσης θύμιζαν μάτια λιονταριού.

«Ψεύτρα», είπε απαλά.

Κοκκίνισα. Η καρδιά μου άρχισε να χτυπάει γρήγορα, ο ρυθμός της ένα δυνατό βουητό στ’ αυτιά μου καθώς κοιταζόμασταν. Στην ατμόσφαιρα χόρευαν οι σπίθες μιας έχθρας που σιγόκαιγε χρόνια.

Τον σχαινόμουν τόσο πολύ, που δεν μπορούσα ν’ ανασάνω.

«Υπάρχει κάποιος λόγος που φυτρώνεις διαρκώς εκεί που δεν σε σπέρνουν;» ρώτησα. «Ή απλώς σου αρέσει να μου σπας τα νεύρα;»

«Ναι. Και ναι».

Τι κρίμα που δεν κατάφερα να του ρίξω το καθαρτικό. Ο Σεμπασιάν να διπλώνεται στα δύο απ’ τον πόνο ήταν μια εικόνα που άξιζε και με το παραπάνω τις όποιες συνέπειες.

«Ξεχνάς διαρκώς ότι είμαι καλεσμένος». Ο Σεμπασιάν έγειρε πίσω και έδειχνε να το διασκεδάζει τρομερά. «Δεν εμφανίστηκα απρόσκλητος».

«Είσαι καλεσμένος στο δείπνο, όχι εδώ μαζί μου». Παραλίγο να προσθέσω: «Αυτό το μέρος είναι δικό μου», αλλά μου φάνηκε πολύ παιδιάστικο. Άσε που, αν ο Σεμπασιάν καταλάβαινε πόσο λάτρενα το λιακωτό, θα τον έβρισκα συνέχεια εδώ.

«Μπορείς να φύγεις ανά πάσα στιγμή», είπε κι ανασήκωσε τους ώμους. «Δεν σε αναγκάζει κανείς να μου μιλάς».

«Εγώ ήρθα πρώτη. Δεν πάω πουθενά».

«Μάλιστα». Ένα αχνό χαμόγελο σχηματίστηκε στα χείλη του, το οποίο ερχόταν σε αντίθεση με την πλήξη που ήταν ζωγραφισμένη στο υπόλοιπο πρόσωπό του. «Τότε μάλλον βρισκόμαστε σε αδιέξοδο. C'est dommage».

Μετάφραση: Τι κρίμα.

Σε αντίθεση με τον Σεμπαστιάν, τα γαλλικά δεν ήταν η μητρική μου γλώσσα, αλλά τα μιλούσα καλά χάρη στο ελβετικό οικοτροφείο όπου είχα πάει σχολείο.

Συγκρατήθηκα για να μην τον βρίσω στα γαλλικά.

Η κατάσταση ήταν γελοία. Ήμασταν μεγάλοι άνθρωποι και φερόμασταν σαν παιδιά· ωστόσο αυτό συνέβαινε κάθε φορά που βρισκόμασταν στον ίδιο χώρο. Πάντα μου έβγαζε τον χειρότερό μου εαυτό.

Όμως ο Σεμπαστιάν ήταν σαν παγόνι –το πιο εκνευριστικό παγόνι στον κόσμο– και ήθελε να είναι πάντα στο επίκεντρο της προσοχής. Οπότε, αν του στερούσα αυτό το οξυγόνο, ίσως να μου έκανε τη χάρη να ξεκουμπιστεί.

Αντί να του δώσω περισσότερη σημασία έπιασα πάλι το κινητό μου. Δεκάδες ειδοποιήσεις είχαν κατακλύσει την οθόνη μου. Κάθε σκέψη για την ανεπιθύμητη παρέα μου εξαφανίστηκε, ενώ η καρδιά μου κόντευε να σπάσει.

Το δελτίο Τύπου.

Είχε κυκλοφορήσει και τα μέσα το είχαν μεταδώσει σαν φωτιά σε ξερόχορτα.

Διέτρεξα με αγωνία τους διάφορους τίτλους, αλλά απλώς αναμασούσαν τα γεγονότα, οπότε επισκέφτηκα τη γωνιά του ίντερνετ όπου θα έβρισκα σίγουρα γνώμες και σχόλια: τα μέσα κοινωνικής δικτύωσης.

Με κομμένη την ανάσα πληκτρολόγησα «Singh Foods» στη γραμμή αναζήτησης της εφαρμογής. Γινόταν ήδη χαμός με το θέμα και εμφανίζονταν διαρκώς νέες αναρτήσεις.

Πέρα από λίγους κλασικούς αφορισμούς, στη μεγάλη πλειοψηφία τους οι πρώτες αντιδράσεις ήταν θετικές.

Η μέγγενη στο στήθος μου χαλάρωσε. Πρώτη φορά μετά από ώρες ένιωσα ότι επιτέλους μπορούσα ν' ανασάνω.

Βγήκα από τα κοινωνικά δίκτυα και μπήκα στο μείλ μου, όπου έστειλα μια ενημέρωση στον Έζρα και έλεγξα τα υπόλοιπα μηνύματά μου.

Ο Σεμπασιάν δεν είχε πει λέξη όλη αυτή την ώρα, αλλά ένιωθα το πυρωμένο βλέμμα του πάνω μου.

Τώρα που είχε υποχωρήσει η αρχική μου αδρεναλίνη, ξαφνικά είχα υπερβολική συναίσθηση της σιωπής του. Ένιωθα το αίμα να χτυπάει στις φλέβες μου και την παρουσία του να ηλεκτρίζει κάθε μόριο στο λιακωτό.

Ακόμα και χωρίς να τον κοιτάζω, *τον ένιωθα* στον χώρο.

Σιωπηλό. Παρατηρητικό. Επικριτικό.

Συνέχισα να κοιτάζω το κινητό μου και προσπάθησα να μην κάνω την παραμικρή κίνηση που μπορεί να πρόδιδε πως το διερευνητικό βλέμμα του με επηρέαζε.

Όχι ότι με επηρέαζε, δηλαδή. Προφανώς και όχι.

«Το δελτίο Τύπου πήγε καλά». Το είπε εντελώς χαλαρά, σαν να το είχε σκεφτεί μόλις εκείνη τη στιγμή. «Άσε να μα-ντέψω. Έπεισες τον πατέρα σου να αποσύρει τα πάντα γιατί ανησυχούσες μήπως προκύψει πρόβλημα και σε άλλα προϊόντα. Προτίμησες την εμποτισμένη έναντι του κέρδους. Ό,τι ακριβώς θα περίμενε κανείς από τη διευθύντρια διαχείρισης επωνυμίας».

Δεν μίλησα και πάτησα «Διαγραφή» με λίγο περισσότερη δύναμη απ' ό,τι χρειαζόταν σε ένα μαζικό μείλ για ένα πάρτι.

«Για να μην απαντάς έχω δίκιο». Ο Σεμπασιάν χασμουρήθηκε. «Έξυπνη κίνηση. Κι εγώ αυτό θα έκανα».

«Πόσο χαίρομαι που εγκρίνεις». Δεν μπόρεσα να κρατηθώ άλλο. «Τι θα έκανα χωρίς εσένα;»

Μετάνιωσα αμέσως που τοίμπησα το δόλωμα, αλλά ήταν πολύ αργά. Είδα μια λάμψη θριάμβου στα μάτια του προτού σηκωθεί από τον καναπέ. Είχε σχεδόν φτάσει η ώρα του δείπνου. Κανονικά θα έπρεπε να φύγω κι εγώ, αλλά θα προτιμούσα να ξεριζώσω το ίδιο μου το χέρι παρά να αποχωρήσω μαζί του.

«Πολύ χαίρομαι που βοήθησα», είπε ο Σεμπασιάν νωχελικά. Έβγαλε κάτι από την τσέπη του και το πέταξε προς το μέρος μου. Το έπιασα ένα κλάσμα του δευτερολέπτου προτού με χτυπήσει στο πρόσωπο. «Δεν κάνει τίποτα».

Γέλασε, βγήκε από το λιακωτό και εξαφανίστηκε στα βάθη του σπιτιού.

Περίμενα λίγο για να βεβαιωθώ ότι είχε απομακρυνθεί και άνοιξα το χέρι μου.

Ήταν ένα σοκολατάκι τυλιγμένο σε πορτοκαλί αλουμινόχαρτο.

Προφανώς και δεν έφαγα το σοκολατάκι.

Τον είχα ικανό να μου δώσει κάτι ληγμένο· άσε που η κίνησή του ήταν ξακάθαρη επίδειξη ισχύος. Με διακριτικό τρόπο ήθελε να μου επισημάνει ότι ήξερε πράγματα για μένα που δεν είχε κανένα δικαίωμα να ξέρει, αλλά και να μου υπενθυμίσει ύπουλα πως είχα ανάγκη από εκτόνωση γιατί ήμουν μπλεγμένη σε μια σκατοκατάσταση των δημοσίων σχέσεων.

Στο μεταξύ εκείνος ήταν σε φάση σούπερ επιτυχίας. Δύο εστιατόρια του ομίλου του είχαν πρόσφατα πάρει αστέρι Μισελέν, ενώ οι *New York Times* τού είχαν κάνει ένα τρομερά κολακευτικό αφιέρωμα.

Η δική μου οικογένεια δεν είχε εστιατόρια. Τα δικά μας χρήματα προέρχονταν από κατεψυγμένα τρόφιμα· και στα κατεψυγμένα τρόφιμα δεν υπήρχαν αστέρια Μισελέν.

*Είναι η νύμερο ένα ανάπαφός τον...
και η μεγάλη των αδυναμία.*

Ο Σεμπασιάν Λοράν είναι όμορφος, ταλαντούχος, αγαπητός (σχεδόν) σε όλους και έχει συνηθίσει να βρίσκεται στην κορυφή. Χάρη στην ευφυΐα και την έμφυτη γοητεία του, ο κληρονόμος της μεγάλης αυτοκρατορίας εστιατορίων έχει γίνει θρύλος.

Μόνο ένας άνθρωπος ξέρει τις αδυναμίες του και τους δαίμονες που τον στοιχειώνουν: η Μάγια Σινγκ. Αν και οι δυο τους έχουν κόντρα από παιδιά, εκείνη παραμένει η... κρυφή εμμονή του.

Η Μάγια είναι επίσης ο μόνος άνθρωπος που τον κάνει έξω φρενών. Δεν την αντέχει, κι ωστόσο δεν μπορεί να τη βγάλει από το μυαλό του.

Η Μάγια Σινγκ είναι έξυπνη, ετοιμόλογη και άκρως ανταγωνιστική. Είναι υψηλόβαθμο στέλεχος μάρκετινγκ και έχει μάθει πάντα να κερδίζει... εκτός κι αν βρίσκεται αντιμέτωπη με τον Σεμπασιάν, τον άνθρωπο που την εξοργίζει όσο κανένας άλλος, αυτόν που προσπαθεί μια ζωή να ξεπεράσει.

Όταν μια σειρά από ατυχή γεγονότα την αναγκάζουν να συνεργαστεί μαζί του, είναι αποφασισμένη να βάλει τα δυνατά της για να αποδείξει στους πάντες ότι είναι καλύτερη από εκείνον.

Συνειδητοποιεί όμως με έκπληξη πως ίσως και να απολαμβάνει την παρέα του. Μπορεί τα όρια μεταξύ αγάπης και μίσους να είναι δυσδιάκριτα, η Μάγια όμως δεν σκοπεύει να τα ξεπεράσει. Ούτε τώρα ούτε ποτέ.